

ИСКАШ ЛИ ДА ОЗДРАВЕЕШ?

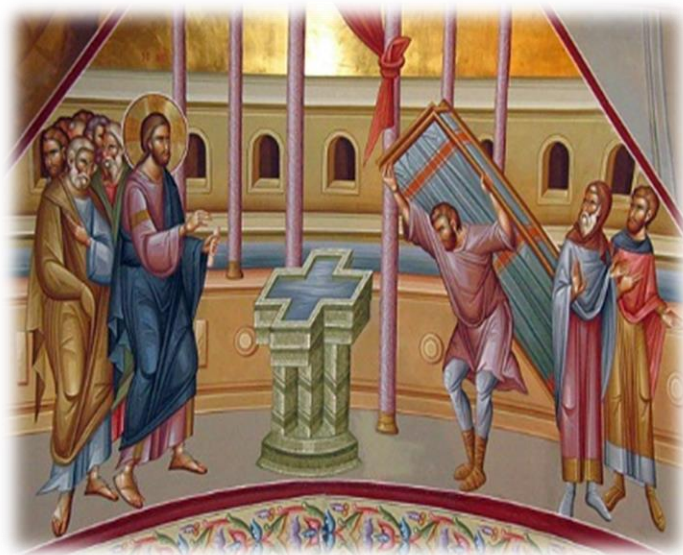
Протоиерей Игорь Рябко

Евангелското четиво за Разслаблениа от Четвърта неделя след Пасха има множество смислови пластове. Няма да разглеждаме всичките, но ще се спрем върху единия – темата за екзистенциалната самота. Тридесет и осем години разслабленият е живял в света, пълен с хора, и нито един от тях не е пожелал да му помогне. Но самотата е не просто отсъствие на хора наоколо. Това преди всичко е присъствието на пространство, вътре в човека, което е твърде голямо за всеки смъртен. Това е пространството, запазено за Безкрайния!

Ние се раждаме и умираме сами. Между тези две събития създаваме мостове на дружбата, любовта, а сега вече и на виртуалното общение. Но под всеки от тези мостове тече реката на некомуникативността. През целия си живот преминаваме от един мост на друг, боейки се да се срещнем със самите себе си. Често търсим този, който може да ни помогне да се спуснем в къпалнята - да ни подаде ръка за помощ, да реши нашите проблеми. Но нерядко се случва и така, че очакването на „свой човек“ е опит да се избяга от отговорността за собственото ни стоене пред Бога. Често християните разбират под послушание начин да връчат на своя духовник отговорността за собствения си живот. Това не е послушание, а страхливост и безотговорност!

Вечността става все по-близка и все по-прозрачна, когато Промисълът Божий изгаря всички тези мостове, които сме изграждали през живота си. Всъщност, човек започва да живее истински, едва когато осъзнае абсолютната си самота в този свят, своята временност, когато се появи в него решимостта да приеме своята съдба и смърт. Едва когато разбере, че всяко вдишване може да е последно, изчезва неговата „разслабленост“. Когато престане да очаква „раздвижването на

водата“ и се смири в своята безизходност, тогава водата започва да се раздвижва вътре в самия него!

Христос идва тогава, когато човекът престава да гледа и да се надява на другите, и на раздвижването на водата. Докато вярваме в логиката на къпалнята (във връзките, в лекарствата, в лекарите, в приятелите, в познатите и т.н.) , ние се намираме в плен на детерминизма. Тридесет и осем години – това е символ на неговото изгаряне. Такова време е нужно, за да умрат напълно надеждите на всичко човешко. За да не стане жалба и оправдание фразата „нямам си човек“, а констатация на пълната екзистенциална голота. В тази точка разбираш, че да се спасиш е невъзможно. И именно тази невъзможност „разхлабва“ юмруците, приковали ума, освобождавайки място за Другото Присъствие! Философът Мартин Бубер отбелязва, че светът за нас обикновено се явява обект - „той“ – ние го изучаваме, използваме, боим се. Но срещата с Бога превръща света в „ти“. В случая с разслаблениа,

Христос не чете лекция. Той задава въпроса: „Искаш ли да оздравееш?“. Готов ли си да напуснеш привидния уют на своето страдание и паралича на самосъжалението?

В исихазма има понятие: „свръхсветла тъмнина“ (термин на Дионисий Ареопагит). Това е състоянието, когато Бог толкова превъзхожда човешките сетива, че се възприема като тъма или даже отсъствие. Исихастът целенасочено въвежда себе си в състояние на „абсурд“ за света. Той се затваря, мълчи, стопира мислите си. Той става „разслаблен“ за социалния живот. Когато умът осъзнае, че не може да схване Бога със своите сили, настъпва кризис. Това е и точката на абсурда; ти търсиш Този, Който не може да бъде намерен. И именно в тази точка, където човешкото усилие умира, се случва Срещата! За исихаста Срещата не е интелектуално озарение, а физическо преобразяване. Това е отговорът на самотата, който се дава не със слова, а с Присъствие.

Разслабленият бе провел целия си живот в чакането на реда си, до който така и никога нямаше да достигне. Болшинството хора, подобно на него, цял живот се редят на опашка за успехи, любов и признание. И нашата „самота“ е страхът, че така и ще си умрем на своя одър до святата вода на благодатта, която, каквото и да правим, все не можем да достигнем.

Конфликтът, възникнал след изцелението, когато законниците упрекват разслабления в нарушаването на съботата, разкрива бездната между Религията на Реда и Религията на Срещата. В религията на Реда трябва да живееш според протокола – в събота трябва да лежиш, а в останалите дни да се движиш, според списъка с правила. Да се изцеляваш в събота – не е разрешено по устав. Така и днес канонът казва: „В неделя и на празник, не се полага да се коленичи“, но ако внезапно сърцето е изригнало, сълзата се е отронила, и душата ти е поискала да застане на колене? Тогава какво?! Е, ами не е разрешено,.. само еретик и безбожник може да нарушава съботата. Иисус наруши съботата - значи не почита закона, така ли? Значи е „безбожник“ – навярно така ще отсъдят съвременните богослови! Ето колко малко се е променило времето оттогава – до сега!

Христос не просто изцели тялото на разслабления, Той го вдигна и изведе на свобода. Но не остана до него. Разслабленият отново се оказа сам, но ако порано той беше „един от многото нещастни“, то сега

стана „един срещу всички праведни“. Всички седят и почитат съботата, а той ходи, че и одъра си е понесъл. Заради нашия егоизъм, да лежим като разслаблени е за предпочитане, вместо да отговорим на зова на Христос „стани и ходи“! Къде по-просто е да отидеш в храма в неделя, да повториш за стотен път една и съща изповед и да продължиш след това да се излежаваш?! „Какво мога да направя със себе си? Грешен съм и се каля!“. Както е известно, лежащия не го бият. А този, който ходи с одъра си в събота и дразни останалите, него го бият. Е, защо тогава да не си лежи като другите?! Защо му е да ходи?!

Светът около купела е йерархия на страданията - там има свои правила, свой ред, своя етика на умирането. Когато ставаш и вървиш „извън реда“, без „водата да се е раздвижила“, ти нарушаваш правилата. Здравият човек е заплахата за всички разслаблени. Затова трябва да го сложим обратно на леглото, а ако сам не легне, да го осъдим, изобличим, да го предадем на анатема. Именно така са постъпвали с много светии! Защото те не са искали да се излежават и да се обръщат ту на едната, ту на другата страна по команда. Но трябва да се разбере, че животът е един и ако очакваме одобрението или поддръжката на останалите „лежащи“, то така и ние ще си пролежим живота безполезно.

Изцелението не е край, а начало на твоите проблеми със света. Съботата (т.е. системата) няма да ти прости свободата. Да станеш, означава да си готов да бъдеш преследван и гонен. Христос дава сили да се изправиш, но после се скрива в тълпата. А ти оставаш сам - или лягаш отново, или тръгваш против всички! Затова и Бог ни оставя, за да престанем да бъдем обект на Неговото попечителство, а да се превърнем в дейни съработници на Неговата свята воля!

В края на краищата, смисълът на тази история не е в това, че някой е проходил. А в това, че тридесет и осем години очакване са били необходими за съзряване на духа, за да отговори на единствения въпрос: „Искаш ли да оздравееш?“ И отговорът на този въпрос се дава не със думи, а с решимостта, понасяйки тежестта на своя предишен живот, да направиш крачка в посока към Вечността, където повече няма самота, защото Бог е „всичко у всички“ (1Кор.15:28)!

Превод от руски език: Валя Марчелова

МИСЛИ НА ГЛАС ЗА ДВАТА СТРОГИ ДНИ В СЕДМИЦАТА – СРЯДА И ПЕТЪК

Архимандрит Йоан Крестъянкин

Игнорираш ги, а после се чудиш защо идват бедите? В сряда Иуда предаде Христос. В петък разпнаха нашия Господ на Кръста.

Заради това, постът в сряда и петък не е просто някаква традиция! В сряда е спомняне на предателството, в петък – памет за страданията на Христос.

Старецът Амвросий Оптински казва, че човек се наказва особено, ако не съблюдава ежеседмичния пост в тези два дни и обяснява:

Адам бе изгонен от рая, не защото беше преял с храна. А защото яде от това, що бе забранено и така наруши заповедта - така и ние в сряда и петък се наказваме, защото не се подчиняваме на заповедта. Тук не е важна чинията! Важно е послушанието! Така в човек се изработва подчинението.

Постът не е просто отказ от месо и мляко.

Нека пости умът – от суетата и лошите мисли.

Нека постят очите – от грозни картини.

Нека постят ушите – от нечестиви песни и лъжи.

Нека пости езикът – от клевети, осъждане и гнусни думи.

Нека постят ръцете – от посягане към чуждо.

Нека постят нозете – от ходене по зли дела.

Ето, това е християнският пост, който очаква от нас Господ.

А много от светиите са били още по-строги и настоявали, че който не пости в сряда и петък, сам предава и разпъва Бога.

Превод от руски език: Валя Марчелова

БОГ ВИЖДА

Не се разстройвай, ако хората си спомнят за теб, единствено когато си им нужен. Почувствай привилегията да бъдеш подобен на свещ, към която прибягват в най-тъмно време.

Нима свещта се обижда на тъмата?! Не, запалиш я и тя просто гори.

Тя не се нуждае от благодарност – дава своята светлина.

И дори изгаряйки, изпълнява своето предназначение.

Така и ти: ако можеш да бъдеш светлина – бъди им.

Не защото те ценят, а защото имаш този дар.

Не защото те викат, а защото си способен да съгръваш.

Понякога точно в тези моменти, когато си спомнят за теб поради нужда, ти ставаш за тях спасение, надежда, тиха утеха.

И знай: Бог вижда не само как светиш, но и колко се отдаваш, оставайки в скромно мълчание!

Превод от руски език: Валя Марчелова

СКЪРБИТЕ – ПРИЗНАК НА ОСОБЕНА БОЖИЯ БЛАГОДАТ

Преподобни Варсануфий Оптински

Непрестанните скърби, изпращани от Бог на човека, са признак на особен Божий промисъл за него. Смесът на скърбите е много различен, защото те се изпращат или за прекъсване на злото, или за вразумление, или за по-голяма слава в бъдещия живот, или за наказание за предишни грехове.

Всеки носи своя кръст и това е потребно за всеки християнин, а не само за монаха. Дори и въчеловечилият се Бог наш Иисус Христос носеше кръст, който беше най-тежък, защото съдържаше в себе си кръстовете на цялото човечество. И както Симон Киринеец помогна на Иисус и понесе тежкия Му кръст по пътя към Голгота, така и ние,

носейки своите кръстове се готвим да бъдем Господни слуги на Небето в лика на безплътните духове.

Какво високо място ни е отредено! Силните скърби

винаги са признаци на особена Божия благодат, само трябва да бъдат претърпени.

Превод от руски език: Валя Марчелова

ЗАЩО СТАРЦИТЕ СА СЪВЕТВАЛИ МОЛИТВИТЕ ДА СЕ ЧЕТАТ НА ГЛАС И КАК ТОВА ВЛИЯЕ НА НАШЕТО ЗДРАВЕ?

Иподьякон Сергей Михайлов

Някои старци са съветвали своите духовни чеда да четат молитвите си по възможност на глас. Разбира се, ако това дразни окръжаващите, то по-добре съвсем тихичко, за да не се пораждат недоразумения и неразбории – нали само това чакат демоните, които се хранят от подобни негативни изблици.

Когато става дума за домашните молитви и човек има възможност да се усамоти, то действително най-добре е да бъдат произнасяни на глас.

Доказано е, че звуците влияят оздравително на организма на човека – както на тялото му, така и на душата. Дори вътрешните мисли влияят на клетъчната ДНК. Ако мислените молитви бъдат съпроводени и от звукови вибрации, те допълнително осветяват и лекуват нашето естество. Дори зъбите започват да заздравяват, като се подтиска образуването на кариеси и се намалява или съвсем изчезва възпалението на венците.

И това не е случайно, защото е известно, че болестотворните бактерии се подтискат или съвсем загиват при доближаването им до свети места - например, при светите пещери на Киево-

Печерската или Псково-Печерската Лаври. Точно така въздействат върху тях и звуците на светите молитви, изречени на глас.

И обратно, забелязано е, че тези, които сквернословят, псуват, имат като правило гнили зъби и какви да са други, когато и думите, които изричат, са гнили?! Оттам негативното влияние се разпространява и върху гърлото, и носоглътката, бронхите – изобщо върху частите от човешкото тяло, които са в най-близко съприкосновение със звуковите вибрации. Заедно с това сквернословие то въздейства и на целия организъм, разяждайки като ръжда останалите органи, и като цяло – човешката ГЕНЕТИКА, която се гърчи от това и съхранявайки цялата тази привнесена в гените негативна информация, се предава в подобен „осакатен“ вид по-нататък в ПОТОМСТВОТО!

Има, например, интересно свидетелство в алтернативната медицина: хората, които мамят, лъжат, често страдат от астма. Нали лъжата е разновидност на скверните слова!

Князът на този свят прекрасно познава разрушителната сила на сквернословие то.

В храм "Св.Атанасий" Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм "Св.Атанасий":

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм "Успение Богородично" (Малката Богородица) се отслужва акатист към св. Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и свещеноиконом Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Курс по английски език за деца - събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:00 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org